

Chương 229: Team Quest Truy Tìm Sát Nhân (3) - Làm Người Tuyệt Nào

(Số từ: 3520)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:37 PM 07/05/2023

—Sáng hôm sau...

Chỉ có ba người được dịch chuyển đến biệt thự, bao gồm cả Ellen và Louis.

“Vì vậy, ngoài ra, thứ chúng ta cần là Granite và Ellium... Không, nhưng chúng ta phải lưu trữ những thứ mà chúng ta cần hàng tấn này ở chỗ quái quỷ nào đây? Chúng ta có một không gian như vậy không? Và ngay cả khi chúng ta đã làm, làm thế nào chúng ta sẽ vận chuyển những thứ đó?”

“Lần trước tôi đã phát hiện ra rằng có một nhà kho lớn dành cho các câu lạc bộ ở Temple. Chúng ta có thể thuê một phần của nó - đó là điều mà tất cả các câu lạc bộ lớn đều làm. Tất nhiên, chúng ta sẽ không mất bất cứ chi phí nào vì đơn xin thuê đã được hoàn thành, cậu có thể nghĩ rằng đã có đủ dung lượng lưu trữ.”

"Thật sao? Vậy còn việc vận chuyển vật liệu thì sao?"

“Nhân viên nhà kho sẽ lo việc đó.”

“Wow... Temple chắc chắn là tuyệt vời.”

“Ừm, tôi thực sự không biết rằng họ thậm chí sẽ hỗ trợ chúng ta trong vấn đề này.”

Louis Ankton và tôi đang nói về những vấn đề liên quan đến Hội Nghiên cứu Phép thuật. Ngoài thông minh, anh chàng đó cũng khá tỉ mỉ theo cách riêng của mình, phải không?

Vì chúng tôi đã thành lập một câu lạc bộ và đang điều hành nó, có vẻ như chúng tôi nên tìm hiểu xem Temple sẽ hỗ trợ chúng tôi theo những cách nào và tận dụng nó sao cho phù hợp.

"Thật là một thằng khôn thông minh. Làm tốt lắm mẹ."

“...Erm, cậu có thể không khen tôi theo cách đó được không?”

Sau khi Louis nói vậy, như thể có vẻ choáng váng, tôi khẽ nhếch môi.

“Tôi sinh ra đã có cái miệng đó, vậy cậu muốn tôi làm gì với nó?”

“Tôi nghĩ... tôi bắt đầu hiểu cậu là loại người như thế nào rồi...”

Louis dường như coi tôi là một thằng ngốc bẩm sinh, tính tình kỳ quặc, một người mà anh ấy không cần phải sợ. Đó có lẽ là lý do tại sao tính

cách thực sự của anh chàng đó, tính cách thô lỗ, sắc sảo của anh ta, nổi lên khá thường xuyên.

Louis đã giúp tôi với các chi tiết của câu lạc bộ mà tôi sẽ không quan tâm nếu tôi ở một mình. Tôi rất giỏi trong việc hoàn thành công việc, nhưng tôi chắc chắn không giỏi trong việc sửa chữa mọi thứ. Anh ấy thực sự giống một phó Hội trưởng hơn là một thư ký.

Đó chỉ là một câu lạc bộ với sáu thành viên, nhưng...

Không, nhưng ngân sách của chúng tôi là hơn 5 tỷ won, bạn biết không?

Đó là khá tuyệt vời, phải không?

Ellen bắt đầu nhìn chăm chăm vào tôi ngay khi tôi bắt đầu nói chuyện với Louis về những vấn đề đó từ bữa sáng.

Cô ấy không nói gì cả.

Tuy nhiên, cô ấy phát ra một loại áp lực thăm lặng.

Được rồi... Được rồi, tôi hiểu rồi!

Tôi sẽ không nói về điều này ở đây!

Không, nhưng chính Louis là người bắt đầu nói trước...

Dù sao...

Nếu các thành viên mafia không bị bắt, nhiệm vụ của nhóm sẽ kéo dài đến tối thứ Sáu.

Sau đó, chúng tôi sẽ nghỉ ngơi trong biệt thự cho đến Chủ Nhật và trở lại Temple.

Ellen đã yêu cầu tôi tập luyện cùng cô ấy trong thời gian còn lại, nhưng chúng tôi đã lấy áo khoác và rời khỏi biệt thự vào ngày hôm đó.

Ngôi biệt thự sừng sững trong một khu rừng tuyết. Mặc dù không phải là bão tuyết, nhưng tuyết vẫn rơi từ trên trời xuống, và mặc dù tuyết đã được dọn sạch gần dinh thự, nhưng vẫn còn rất nhiều tuyết chất đống xung quanh các cạnh.

Ellen ngồi xổm xuống và vo một ít tuyết lại thành một quả cầu tuyết bằng đôi tay đeo găng của mình.

Sau đó, cô lăn nó trên sàn nhà.

"Cậu cũng làm đi."

"...Được rồi."

Tôi không nghĩ rằng cô ấy thực sự sẽ làm điều đó.

Không, tôi nghĩ cô ấy chắc chắn sẽ không làm điều đó.

Cô ấy thực sự đã làm một việc mà cô ấy thường không làm. Ellen, mặc một chiếc áo khoác dày, tạo một quả cầu tuyết và thêm nhiều hơn nữa bằng đôi tay đeo găng của mình.

Tôi không biết phải nghĩ gì về điều đó.

Cô ấy thật dễ thương.

Mặc dù cô ấy được cho là không dễ thương, nhưng cô ấy đã hành động khá dễ thương vào những ngày đó.

Nhân vật mạnh nhất trên thế giới này: “Hãy làm một người tuyết.”

Nó rất dễ thương, vì vậy tôi nghĩ nó sẽ ổn thôi.

Đột nhiên, cả tôi và Ellen đều lăn quả cầu tuyết đó.

Nếu ai đó nhìn thấy tôi như vậy, điều đó sẽ làm tổn hại nghiêm trọng đến phẩm giá của Reinhardt.

Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng nếu tôi bắt đầu chú ý đến những thứ tầm thường như vậy, điều đó có nghĩa là mọi thứ đã trở nên tồi tệ, vì vậy tôi chỉ tập trung vào việc tạo ra quả cầu tuyết nhiều hơn nữa.

Xung quanh có khá nhiều tuyết nên tôi và Ellen có thể nhanh chóng tạo ra một quả cầu tuyết khá lớn.

"Di chuyển."

Ellen nhặt một quả cầu tuyết lớn khác và đặt nó lên quả cầu tuyết mà tôi đang lăn xung quanh. Mỗi lần nhìn thấy cô gái mảnh khảnh đó tập trung quá nhiều sức mạnh, tôi lại hơi nao núng. Đó là khoảng thời gian mà tôi đã quen với nó.

Cô ấy nói rằng chúng ta nên làm một người tuyết, như thể sẽ mất nhiều thời gian, nhưng không phải thế là xong sao?

Chúng tôi đã hoàn thành nó khá nhanh chóng.

Tuy nhiên, đây không phải là dấu chấm hết cho Ellen. Cô bắt đầu vỗ những quả cầu tuyết bằng những ngón tay thon dài của mình.

"...Cậu đang làm gì thế?"

"Bây giờ tớ đang làm người tuyết."

"Cậu sẽ thêm gì nữa? Cậu đã làm xong một người tuyết."

Cậu sẽ có một người tuyết sau khi xếp chồng hai quả cầu tuyết. Tuy nhiên, Ellen chỉ nghiêng đầu khi nhìn tôi.

"Làm sao đây lại là người tuyết?"

Người tuyết trong mắt cô gái này là cái quái gì vậy?

Tôi thần thờ nhìn Ellen, người đã bắt đầu tạc những quả cầu tuyết bằng cách vỗ nhẹ vào chúng.

"Hãy đến và lấy thêm tuyết."

Ellen yêu cầu tôi làm nhiều quả cầu tuyết hơn, không muốn tôi chỉ đứng xung quanh.

Nếu tôi nghĩ người tuyết là một căn nhà gỗ, thì Ellen nghĩ người tuyết là một cung điện.

Tôi biết rằng một trong những chỉ số cao nhất của cô ấy là sự khéo léo, nhưng nhìn cô ấy sử dụng nó để làm người tuyết khiến tôi cảm thấy thực sự kỳ lạ.

"Không, làm thế nào cậu có thể làm cho nó trông giống như một người thực sự?"

"Đây là người tuyết."

Đó không chỉ là người tuyết, nó giống *người tuyết* hơn đúng không?

Người tuyết? Thậm chí đã có một điều như vậy?

Dù sao đi nữa, Ellen đã cạo sạch tuyết khỏi hai quả cầu tuyết bằng cách vỗ mạnh vào chúng, biến chúng thành hình dạng giống con người.

Những quả cầu tuyết tôi đã tạo được sử dụng để bổ sung.

Chúng kiến cảnh Ellen sử dụng tài năng của mình cho một việc hoàn toàn vô dụng khiến trong tôi dâng lên một cảm giác kỳ lạ, khó tả.

Sau khi làm xong, Ellen di chuyển ra xa người tuyết một chút và gật đầu như thể hài lòng với những gì mình nhìn thấy.

—Người tuyết...

“Có lẽ... đó là tớ sao?”

"Đúng."

Vì những hạn chế về chất liệu mà cô ấy sử dụng, người tuyết không phải là bản sao hoàn hảo của tôi, nhưng khuôn mặt trông khá giống của tôi. Tôi thậm chí còn không biết liệu mình có nên sử dụng từ 'mặt' hay không, nhưng có vẻ như nó đang mặc đồng phục Royal Class mà tôi đã mặc.

Nó hoàn toàn giống tôi, đứng với tư thế hơi khom người, hai tay khoanh lại và vẻ mặt tự phụ.

Cô ấy thậm chí còn tạo hình tóc của tôi và những nếp nhăn trên quần và đồng phục sinh viên.

Tuy nhiên, cuối cùng tuyết vẫn rơi. Nó sẽ từ từ tích tụ trên đầu, dần dần làm hỏng hình dạng của nó.

Ellen dường như rất hào hứng với tất cả những điều đó đến nỗi cô ấy thậm chí còn mang một chiếc ô lớn từ đâu đó và sửa nó sao cho nó có thể che được người tuyết.

Cuối cùng, trái ngược với những gì tôi nghĩ ban đầu, chúng tôi đã dành hàng giờ để xây người tuyết này bên ngoài. Ellen làm việc bằng tay không vì cô ấy sẽ không thể làm được một người tuyết cầu kỳ như vậy nếu đeo găng tay.

Vì vậy, bàn tay của cô ấy hoàn toàn đỏ.

Khuôn mặt của cô ấy dường như cũng co rúm lại vì lạnh.

“Cậu không lạnh sao?”

“Tớ không.”

“Cô gái, mũi của cô đang bị rò rỉ kìa.”

“.....”

Ellen điên cuồng bịt mũi trước lời nói của tôi và lườm tôi.

“Không phải.”

Ngay lập tức cô ấy nhận ra rằng tôi đã nói dối về việc cô ấy bị chảy nước mũi, điều đó khiến cô ấy càng trừng mắt nhìn tôi gay gắt hơn.

“Chắc chắn rồi, nó không rò rỉ, và cậu không lạnh, sao cũng được. Chúng ta hãy vào trong trước.”

Tôi nắm lấy tay Ellen; nó cảm thấy gần như lạnh như băng.

“Nếu cậu bị tê cóng như thế này, chúng ta sẽ phải chặt tay cậu.”

“.....”

Ellen không từ chối khi tôi dẫn cô ấy đi.

Có phải vì trời lạnh không?

Có vẻ như cô ấy đang run lên một chút.

Trở lại biệt thự, Ellen uống một ít trà ấm. Mặt cô đỏ bừng khi cô nhám nháp nó. Cô vẫn đang ngắm phong cảnh tuyết và người tuyết đứng đó với chiếc ô che có thể nhìn thấy qua cửa sổ.

Có một số người đến xem người tuyết mà Ellen đã làm, tỏ vẻ tò mò.

“Cậu có thường làm người tuyết như thế không?”

Có vẻ như không thể tin được rằng một cô gái như cô ấy lại có thể làm người tuyết, không, *người tuyết*. Nó cũng không giống như lần đầu tiên của cô ấy. Cô chỉ ngồi yên và nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đôi khi tớ đã làm... với anh trai mình.”

Quả nhiên là như vậy.

Cô ấy không bao giờ tự làm chúng mà thực sự đã làm chúng cùng với anh trai mình. Tôi có thể tưởng tượng Ellen và anh trai cô ấy làm người từ tuyết vào những ngày tuyết rơi.

Ellen khi còn rất trẻ...

Tôi tự hỏi cô ấy trông như thế nào.

Tôi không thể tưởng tượng được điều đó. Ý tôi là, nếu bạn hỏi tôi, thì lúc đó cô ấy vẫn còn rất trẻ.

Vì vậy, tôi chỉ tưởng tượng về Ellen nhưng nhỏ hơn.

Ellen Artorius, phiên bản trẻ hơn với khuôn mặt tròn trịa hơn.

Tôi nghĩ điều đó sẽ vô cùng dễ thương. Có thể có hình ảnh của điều đó?

“Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối tớ làm một cái.”

Cô trở nên buồn bã mỗi khi nghĩ đến anh trai mình. Tuy nhiên, khi ở bên tôi, cô ấy sẽ thoải mái nói về anh ấy.

Cô ấy đã cùng tôi đắp người tuyết vào ngày hôm đó, điều mà cô ấy đã làm từ lâu với anh trai mình. Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm người tuyết ở tuổi của mình, vì vậy cảm giác khá mới mẻ.

Ellen nói rằng cô ấy thích tuyết.

Đồng thời, cô ghét mưa vì anh trai cô đã bỏ rơi cô vào một ngày mưa.

Cô ấy dường như liên kết tuyết với những kỷ niệm tích cực về anh trai mình.

“Tớ tự hỏi những người khác đang làm gì.”

Tôi đột nhiên tự hỏi nhiệm vụ của nhóm đang tiến triển như thế nào. Tôi tò mò không biết kế hoạch của những anh chàng vô cùng thông minh đó sẽ diễn ra như thế nào.

Bởi vì hai người đó không có quan hệ tốt, có thể ý kiến của họ có thể xung đột. Thay vào đó, có thể có khả năng họ sẽ cố gắng chống lại nhau.

“Cậu nghĩ kết quả của nhiệm vụ sẽ diễn ra như thế nào?”

Tôi đặt câu hỏi cho Ellen, người đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tớ hy vọng nó sẽ không kết thúc quá nhanh.”

Tôi hỏi cô ấy mọi chuyện sẽ kết thúc như thế nào, nhưng cô ấy cho tôi một câu trả lời hoàn toàn không liên quan, và sau đó cô ấy mở to mắt như thể cô ấy vừa mới nhận ra những gì mình vừa nói. Giống như cô ấy không mong đợi để nói những lời đó mặc dù cô ấy nói chúng bằng chính miệng mình.

Ngay cả khi nó kết thúc sớm, chúng tôi vẫn có thể ở lại đó. Chúng tôi không nhất thiết phải quay lại Temple ngay lập tức.

Vậy mà Ellen lại nói rằng cô ấy không muốn nhiệm vụ kết thúc sớm.

Cô ấy vừa nói vậy là có ý gì?

—Hôm đó, trong bữa ăn tối.

"...Tại sao cậu ở đây?"

"Chà... tớ đã bị xử tử."

Harriet đã bị loại và được triệu tập đến biệt thự.

Ellen đang nhìn thẳng vào cô.

Harriet cảm thấy khó chịu.

Không phải vì bầu không khí bao quanh tòa lâu đài cổ kính Epiax, vốn kỳ quái, ảm đạm và lạnh lẽo.

Dù đang làm dở nhiệm vụ nhưng cô cũng không lo bị điểm kém.

Cô cũng không sợ bị ám sát.

Ngày hôm trước, Ellen và Louis Ancton bị ám sát. Reinhardt đã bị loại trong lần thử đầu tiên do một trò chơi khăm nửa đùa nửa thật của các bạn cùng lớp.

Trong nhiệm vụ đảo hoang lần trước, cô đã phát hiện ra rằng những người bỏ học hoặc bị loại đang thư giãn tại một khu nghỉ dưỡng bên ngoài khu vực nhiệm vụ. Có lẽ lần này cũng vậy.

Chỉ có Reinhardt, Ellen và Louis được dịch chuyển đến các khu vực bên ngoài vào thời điểm đó.

Chuyện đó...

Khiến cô cảm thấy lo lắng.

Cô không có lý do gì để cảm thấy lo lắng về điều đó, nhưng cô đã làm. Cô hồi hộp và bất an vì không hiểu sao cô có cảm giác như bị tước đoạt một thứ gì đó.

Adelia, người đi cùng cô ấy, vô cùng lo lắng cho cô ấy và cố gắng an ủi cô ấy. Cô ấy cũng biết rằng Ellen và Reinhardt rất thân thiết với nhau.

Không có gì mới khi họ ở một mình với nhau. Không có lý do gì để cô phải lo lắng về điều đó. Nó đã luôn luôn như vậy cho đến lúc đó. Chẳng phải cách đây không lâu họ còn cùng nhau đi phiêu lưu xa sao?

Nhưng...

Không còn...

Cô không nghĩ rằng mình có thể bỏ qua nó nữa. Mặc dù trước đó họ mới ở riêng với nhau không phải một hai ngày, nhưng nếu thêm một ngày nữa vào khoảng thời gian đó, mối quan hệ giữa họ có thể sẽ còn thân thiết hơn trước đây.

Harriet sợ điều đó.

Ellen là một người bạn tốt của cô.

Một người bạn rất tốt.

Harriet không ghét Ellen, và cô không muốn ghét cô ấy. Cô cũng không có lý do gì để làm thế.

Tuy nhiên, Harriet ghét nhìn thấy cô ấy cùng với Reinhardt.

Cô không thích điều đó, nhưng mỗi lần Harriet bắt gặp mình nghĩ như vậy, cô lại cảm thấy đau khổ vì đã cảm thấy như vậy về một người bạn thân của mình. Cảm giác đó gần như bóp đồng khiến cô không thể kiểm soát được.

Cô không muốn không thích Ellen.

Tuy nhiên, chỉ cần nghĩ đến những gì hai người đó có thể đang làm thôi cũng khiến cảm giác xấu xa, khó chịu đó chi phối cảm xúc của cô.

Rõ ràng là họ quan tâm đến nhau. Harriet không thể phủ nhận sự thật đó nên càng cảm thấy đau khổ và tội tệ hơn khi cố chen mình giữa họ.

Cô muốn dành thêm một chút thời gian với Reinhardt đến mức cô đã buộc anh ta, người thậm

chí không phải là Pháp sư, tham gia Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật và thậm chí còn phong anh ta làm Hội trưởng.

Nó chỉ là quá...

Đáng thương hại.

Làm sao cô ấy có khác gì một đứa trẻ đang nổi cơn thịnh nộ?

Cô đã cầu xin anh hãy nhìn cô và dành nhiều thời gian hơn cho cô, và Reinhardt đã lắng nghe.

Ellen đã giúp đỡ rất nhiều cho Reinhardt. Không ngoa khi nói rằng Ellen đã tạo ra Reinhardt mà họ biết.

Tất cả những gì cô có thể làm là nổi cơn thịnh nộ và nhận sự giúp đỡ từ Reinhardt, mặc dù anh ta không có lý do gì để làm vậy, trong khi cô không thể làm gì cho anh ta.

Harriet cảm thấy thấp kém.

Cô muốn trở thành người có ích cho người quý giá của mình, nhưng đó không phải là điều cô có thể đạt được.

Cô không thể ngăn mối quan hệ của họ ngày càng sâu đậm.

Vì vậy, Harriet không thể che giấu sự lo lắng của mình khi cả Ellen và Reinhardt đều được dịch chuyển đến khu vực nhiệm vụ bên ngoài.

Họ đã tích lũy được rất nhiều thời gian ở riêng với nhau, vì vậy cô ấy hoàn toàn nhận thức được rằng cô ấy không thể ngăn điều đó xảy ra.

Cô cũng biết rằng mình không có quyền ngăn cản họ.

Chỉ là một cảm giác bất an mơ hồ đã gây cho Harriet một số rắc rối.

Cô không muốn mất Ellen, nhưng đã có lúc cô nghĩ rằng nếu cô làm vậy thì tốt hơn.

Nếu Ellen không phải là bạn của cô...

Sau đó, Harriet có thể nuôi dưỡng tình yêu của mình dành cho Reinhardt với một trái tim nhẹ nhàng hơn.

Chỉ thích anh thôi đã không khiến cô cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Harriet hết sức coi thường bản thân vì đã nghĩ như vậy.

Những ngày đó, cô càng cảm thấy mình là một người xấu xí như thế nào.

Ngay khi Ellen đang đau đớn...

Cô ấy cũng đau đớn.

Vì vậy, cô không thể tập trung vào bất cứ điều gì vào lúc này.

Đã đến lúc cho cuộc họp tiếp theo.

Cô thậm chí không thể tập trung vào việc thảo luận ai có thể là sát thủ. Đó, mọi thứ. chỉ là không thực sự quan trọng.

Tôi muốn bỏ cuộc.

Tôi cũng muốn nhanh chóng rời đi.

Tôi muốn được gửi ra ngoài.

—Đó là điều Harriet muốn.

“Harriet, sao cậu lại căng thẳng thế?”

Bertus nhìn Harriet, người không thể che giấu sự lo lắng của mình, với một nụ cười nhẹ nhàng.

Đó chỉ là một nụ cười nhẹ nhàng, không có gì hơn, nhưng bất cứ ai nhìn thấy nó sẽ ngay lập tức biết ý nghĩa thực sự đằng sau biểu hiện của Bertus.

“Phải. Cậu thực sự trông lo lắng.”

Ví dụ, Charlotte de Gardias, người đã đáp lại tuyên bố của anh ấy bằng một biểu hiện tương tự. Ánh mắt của hai người đó.

Nó mềm mại, nhưng dường như mang theo một sự tinh tế tiềm ẩn nào đó.

“Chà, không phải cậu đang hành động giống như một người có điều gì đó để che giấu sao?”

Đó là đôi mắt của một kẻ săn mồi đã tìm thấy con mồi của mình.

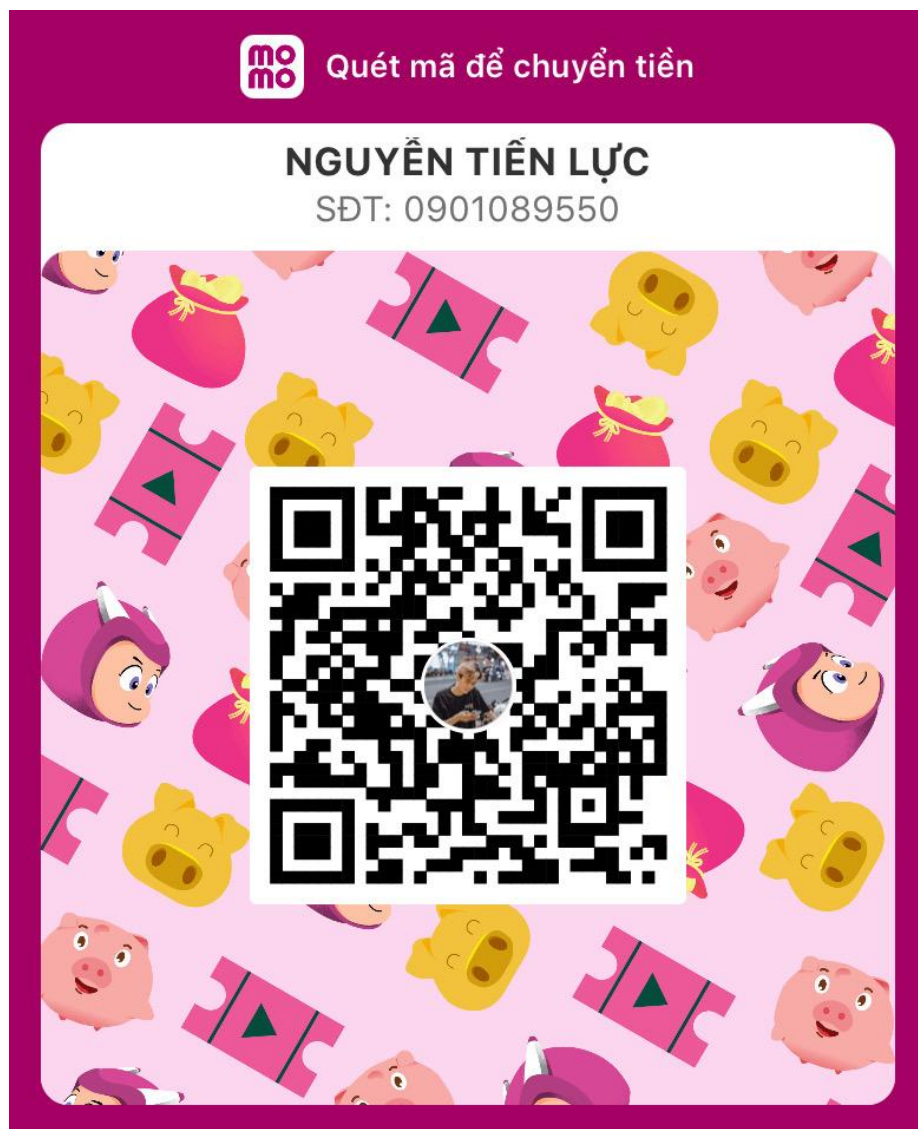
“À... C-cái đó. Tôi-còn-! T-tôi còn phải giấu cái gì nữa cơ chứ!”

Harriet de Saint-Owan lần đầu tiên trong đời cố gắng diễn xuất.

Cô cố tỏ ra bối rối.

Đó là cơ hội của Harriet.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading